

M-au dus către drumul galben. Am primit un rucsac cu niște mâncare și alte lucruri care s-ar putea să mă ajute. Apoi m-am îndreptat către pădure. Mă bucuram că toată lumea fusese așa de amabilă. Credeam că voi ajunge acasă în scurt timp.

Am mers și am tot mers. Nu prea era un drum, abia putea fi considerată o cărare, pe alocuri era greu să o urmez. Un cărăbuș mi-a sugerat să zbor, era mult mai ușor decât să mergi pe jos. Ușor de zis pentru el! Apoi am întâlnit câteva girafe ciudate pe care le-am hrănit cu iarbă. Au vrut să îmi spună povești amuzante. Dar râdeau tot timpul, așa că n-am auzit prea multe povești. Mi-am luat la revedere și am plecat mai departe.

M-am încălzit pe drum, așa că am făcut o baie într-un iaz mic și m-am jucat cu broaștele. Apoi am urcat dealul și muntele. Acum abia mai puteam vedea o cărare, în față erau doar pietre și canioane adânci. Dar era o dără galbenă pe jos, pe care am urmat-o.

Când drumul a început să coboare, mersul a devenit dificil. Unul dintre pitici m-a ajutat arătându-mi unde să pun picioarele și apoi amândoi am mâncat împreună înghețata pe care am găsit-o în rucsac.

— Nu știi de ce este așa de greu să ajung acasă, am zis. Asta este prima oară când sunt atât de departe de casa mea și sunt singur.

— Sunt multe drumuri pe care poți să mergi, a zis bătrânul. Și multe case. Nu e ușor când ești mic. Știu prea bine. Eu mă pierd tot timpul. Dar totul se rezolvă într-un final. Apoi el s-a întors acasă ca să doarmă un pic, iar eu am continuat singur.

Am ajuns în fața unei păduri întunecate. Aproape că nu am îndrăznit să intru. Era întunecată, plină de pietre și crengi ascuțite și uscate. Dar drumul galben trecea prin pădure, deci pe acolo a trebuit să trec și eu.

